

De Bandoefne huisvrouw, Jan, 1937

Voor een Schuit met Violen.

Door Clara Asscher — Pinkhof.

(H. P. Leopolds U. Mij. N.V. Den Haag 1936). f 3,50 gebonden.

„Voor een Schuit met Violen.” Hoe suggestief, hoe evocierend is deze titel. Een schuit met violen. — De voorjaarsbloemenmarkt aan de Polletjesbuurt in Delft. — De schuiten met violen, paarse, gele, blauwe, op het donkere water, onder de lichte sluiers van de wuivende lindetakken, die hun jonge blaadjes aan de tere takken laten zwieren in de zon.

Voor de schoonheid van een schuit met violen voor de eindelijk gekomen kans, dat hij die schoonheid grijpen kan, weergeven kan, zodat deze schoonheid bewaard blijft — waagt Daniel, de onstuimige schoonheidszoeker, te lang gekluisterd, te lang gekooïd, in den roes van zijn eerste Dagen der Vrijheid, zijn leven- en verliest het. Maar de schoonheid der schuit met violen is behouden. Het schilderij is een en al bloei en zal voor zijn dochter zijn, zijn oudste, die hem altijd helemaal heeft begrepen.

Waagt zijn leven- Het was te hard voor hem geweest, dat leven. — Te onmeedogend voor zijn kunstenaarsziel. — En toen werd hij ziek. — Gedurende zijn ziekbed begreep zijn vrouw, dat hij nu eindelijk eens vrijgemaakt moest worden. — Dat hij nu eindelijk eens zichzelf moest kunnen zijn: schilder — en geen handelaar in ijzeren staven.

Hoe gauw is hij dan beter! Maar nog trillend op zijn benen van zwakte — het voorhoofd klam van het zweet der zwakte, ziet hij die schuit met violen. — En moet schilderen — in de voorjaarskille, op een vochtige steen gezeten.

Mevrouw Asscher — Pinkhof schonk ons verleden jaar haar eerste roman: *De Weg Alleen*. Daarvóór had ze ons met enige meisjesboeken van zéér bijzondere en uitnemende hoedanigheid verblijd. „Tante Griet” „Aan Wal” — en nog een paar.

Nu is daar haar: „Voor een Schuit met Violen.”

Clara Asscher heeft in dit boek ons eenige gezinsmilieu's treffend en boeiend voor ogen gesteld. Daar is allereerst het milieu, waarin de kleine Daniel geboren wordt. Hij, het nakomertje, dat — te laat komt. Drie „bedrijvige vrouwen”, zijn zusters, gaan al rond door het huis. Nanette, de oudste „was gechoqueerd”. „Dat hele gedoe van zo'n pas geboren kind in huis is toch niet meer passend bij volwassen dochters.”

Haar moeders zwangerschap had ze genegeerd — dit kind kon niet meer genegeerd worden; „het wás er.” Te laat — de geboorte van Daniel. Zó lang had de vader gehoopt op een zoon, opdat hij niet langer alleen zou zijn tussen de vier vrouwen — Nu was alle kans op nieuwe „spankracht” voor hem door het bezit van een zoon verdwenen.

Te laat — kwam kleine Daniel voor de moeder, die te oud en te zwak is — Ze vermag Daniel niet meer te beschermen tegen de wrok van Nanette — tegen de weke liefde van Truida. Lotje, de jongste zuster, heeft hem werkelijk lief en hij wordt ook wel haar kameraadje. — Maar Truida en Lotje, zo ook Vader en Moeder beven voor Nanette. Liefde voor Daniel, zelfs maar belangstelling in Daniel, maatregelen nemen ten behoeve van Daniel het wordt alles geremd door Nanette. Hier is een gezin getekend, zoals er zovele zijn — waar er „één te veel aan boord” is. — Herinner U de film — Die ene moet dan overboord. — Als men Nanette vroeg genoeg in een inrichting had gedaan, op een strenge kostschool of waar dan ook — hoe was aller leven anders verlopen. — Oók moeders oude dag, waarin Moeder, alleen achtergebleven met Nanette: „zo moe is, want ze moet er altijd zien achter te ko-